Ч. 172. Пятниця 1 (14) серпня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Криза на Угорщині. — Австрия і Росия против сербского корпуса офіцирского. — Ще про убите Ростковского. — Рух в Македониї. — Страйки в полудневій Росиї).

Є. В. Цїсар вернув вчера з Ішль до Шенбруна а нинї має приняти на авдиенциї ґрафа Кін-Гедерварі'го і вислухати єго, що він скаже о теперішній кризї. Говорять також, що Цїсар має вже нинї поїхати до Будапешту, а завтра буде принимати у себе людий, котрі могли би якось залагодити кризу. Загально однакож говорять, що Цїсар не буде приймати проводирів опозициї і що найбільше вигляду має кабінет Апоній-Векерле. В лїберальних кругах однак сумнїваються ся, чи Корона і Австрия згодить ся на войскові жадання Апонія. Як би не удало ся сей кабінет зложити, то кажуть, що одиноким ще можливим чоловіком був би теперішний мінїстер фінансів Люкач. — Иньші комбінациї як Чакі, Андраші, Сапарі і Сельщезли майже зовсїм.

Поступоване офіцирів-убийників в Білградї звертає чим раз більшу увагу міродайних кругів у Відни а особливо в Петербурзї. Може бути, що коли збере ся на засїдане скупштина і установить якийсь законний лад, опертий на тревалій конституциї, впливи тих офіцирів щезнуть, але покищо король Петро єсть фактично від них зависимий і єго становище дуже трудне. В Петербурзї і Відни дуже криво дивлять ся на ту двірску камарілллю в Білградї і стараються ся на кождім кроцї показати сербскому корпусови офіцирскому свою погорду. Коли сербского аташе войскового у Відни, капітана Михайла Янковича покликано до Білграду і він складав на цїсарскім дворі пращальну візиту, то єму дали до зрозуміня, щоби явив ся в цивільнім одїню а не в мундурі сербского офіцира. Так само дано білградскому правительству до зрозуміня, щоби оно відкликало капітана Мілютина Янковича, приділеного до віденьскої школи военної. Рівночасно поступили собі так само і росийскі власти. Всї сербскі офіцири, що служать в росийскім войску або при росийских заведенях войскових, одержали наказ, щоби зараз виїхали з Росиї. Рівночасно дістали росийскі офіцири тайний приказ, котрий строго заборонює їм сходити ся поза службою зі своїми сербскими товаришами. На усильну телеґрафічну просьбу короля Петра, котрий віднїс ся особисто до царя, перший приказ змінено о стілько, що для виїзду сербских офіцирів з Росиї визначено речинець, але другий приказ остав ся в повній силї.

Берлиньскі ґазети подали були недавно тому звістку, що обох сербских офіцирів, надпоручника А. Антіча і Живка Дьордєвича, котрі їхали по дїти короля Петра до Росиї, власти росийскі не пустили через границю. Вість ся була о стілько невірна, що тих офіцирів не задержувано на граници, але у Відни, вже внаслідок приказу з Петербурга, сказали їм в консуляті росийскім, щоби не предкладали своїх паспортів до візованя, бо віза не дістануть. Антонін Антіч єсть сестрінком мінїстра торговлї Ґенчича, що був душею ворохобнї против кор. Александра. З росийскої сторони хотять ще більший робити напір на сербский корпус офіцирский і підносили в Берлинї і Відни гадку, чи не відобрати би тим офіцирам, що брали чинну участь в заговорі, заграничні відзнаки войскові, але доси нїхто більше сеї справи не тикав.

Здає ся, що в цїлій сїй справі грає ролю ще щось иньшого, не лиш само убийство. Як звістно, в Сербії єсть досить сильний рух републиканьский, іменно же межи молодшими офіцирами. Подібний републиканьский рух єсть також і в Болгариї, а росийска тайна полїция на Балканї мала навіть вислїдити, що межи деякими сербскими а невдоволеними болгарскими офіцирами єсть якась тїснїйша звязь. О скілько сї вісти оперті на дїйстности, годі знати; але фактом єсть, що обі сусїдні монархії стараються ся тепер, о скілько то лиш можна, ослабити вплив і значінє сербского корпуса офіцирского. — Межи самими офіцирами зробив ся тепер роздор; одні держать з верховодячою камарілєю, а другі виступають против неї. Зачувати, що брат короля Арсеній, котрий єсть росийским полковником, має обняти головну

---

44)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Конець).

Але хоч одно зробив: в тих хвилях жалю і самоти взяв ся знов до малярства, яке від так давна закинув. Ще раз вималював Джессю — але сим разом вже не як дївчину з цьвітами, не як поетичну стать — лише так як єї бачив в послїдній хвили єї житя; блїду, змарнїлу, з мягкими, хорошими устами, зі зворушуючим поглядом великих очий, з котрих визирала єї хороша душа. То була лиш голова — легкі кружева закривали худу шию, русяве волосє відбивало ся від білої заслони, що мала синяву закраску, немов би небо крізь неї пробивало ся. Образ мав мало краски — виглядав майже як скіц, а однако глубоке чувство, пречудна мягкість викінченя додавали єму незвичайної принади.

„Оствальд ще нїчого так красного не вималював“ — висказали ся критики і образ осягнув до якоїсь міри то, що Юрий наміряв. Чи женщина з таким лицем ангела — говорили собі люди — могла бути убийницею? Або оповіданє мужа правдиве, або она була потворою в видї ангела. І богато людий повірило радше словам Юрия.

Але було богато й таких, котрі від самого початку вірили правдї — особливо ті, котрі знали вдачу Юрия. І родина Джессі повірила і приймила Міню з отвертими руками замість благородної, хоч може й деколи блудячої жінки, котра ті свої блуди в житю так тяжко відпокутувала.

Деякі з єго приятелів, дивлячись на ті ознаки жалю у него, стали єго більше поважати, як перед тим. Они бачили в тім доказ, що в нїм не завмерло ще почутє добра, що він спосібний до більших річий, як по нїм надїяно ся. Між ними була й Дияна, ґрафиня Гексем і єї братанич Том Льорімер. Том виступав все дуже горячо в єго оборонї. Сибілля була все дуже здержлива в тій справі; їй було тяжше забути, що Юрий єї обманув і не могла єму дарувати кривди, яку він заподіяв своїй женї.

Юрий розповсюднивши в Анґлії історию своєї жени і покінчивши малювати образ, виїхав на якийсь час за границю. До Анґлії покликала єго сумна вість. Дияна утратила свого малого сина — дитину, котру як ока в голові стерегла. Якийсь час була тою стратою страшно зломана, але Дияна не була з тих, котру могло би нещастє на все зломити. По якімсь часї прийшла знов до спокою, привязала ся ще більше до Мінї і ще тїснїйше привязала ся до Сибіллї. Але кождий міг пізнати, що на єї житю лежить від тепер якась тїнь, а обставина, що мусїла тепер глядати для себе нового осїдка, притемнювала єї ще.

Том Льорімер був наслїдником ґрафскої корони і на єї місце мали в Гексем замешкати він і Сибілля. Они просили єї, аби замешкала при них, але она рішучо відмовила; почала робити приготовленя, аби випровадити ся з замку і замешкати в Доврі, де від давна перебивали всї повдовілі ґрафинї Гексем.

Она лише що спровадила ся до свого нового мешканя, коли Юрий Оствальд вернув з заграниці. Він їхав день і ніч від хвилї, коли в якійсь далекій закутинї Азиї одержав вість про смерть хлопця. Щось — він сам не знав що — тягнуло єго до неї з болю.

Однако в перших хвилях свого повороту не відвідав єї. Чиж ті хвилї не належали ся насамперед Джесси — єго біднїй Джесси — що лежала під зеленою муравою на кладовищи? Постановив насамперед пійти на гріб Джессї, а відтак відвідати Дияну.

Він велїв був уставити на гробі Джессі марморний білий хрест з написом, але в церкві стояв пречудний памятник, котрий представляв небіжку в цїлій єї поставі. Люди здалека приїздили, аби оглядати той красний твір штуки. Але Оствальд не пійшов до церкви, лише просто на гріб. Стояв там довшу хвилю і глядів на білий хрест, немов би не міг відорвати ся від него. На гробі лежали цьвіти — лелії і фіялки і він роздумував, чия рука мо-

команду над сербскою армією і старати ся помирити обі сторони.

Здає ся, що Ростковский таки сам завинив своїй смерти. До „Berl. Tagbl." доносять в сїй справі з Константинополя: Убитє консуля в Монастири зробило тут на всїх велике вражінє, але в кругах знаючих відносини не була то для нікого несподіванка. Ростковскому роблять загально закиди, що він підбурював людий против турецких властий. Турки взагалї Ростковского не любили, бо він був напастливим і нахальним чоловіком. Кажуть, що Ростковский зліз на дорозї з воза і вдарив жандарма два рази в лице за то, що той єму не салютував, хоч жандарм до того не був обовязаний.

Ворохобня в Македонії прибирає щораз більші розміри. Тепер вибухла вже в прилипскім окрузї. В декотрих селах прилучили ся до Болгар також і Серби. Ватаги ворохобників ідуть з села до села і змушують людий до повстаня, бо хто не іде з ворохобниками або не держить з ними, того убивають. Войско не може дати собі ради, бо повстанцї мають всюди лїпші позициї. В прилипскім окрузї зворохобило ся 40 сїл. Доси розширила ся ворохобня на отсї округи: Монастир, Ресен, Преспа, Охріда, Прилеп і Кічево. Ворохобники палять села і бурять зелїзницї та мости динамітом. В селї Смилево підпалили мошею, в котрій молили ся турецкі вояки, з котрих богато згинуло. Ворохобники взагалї держать ся тої тактики, щоби лиш змушувати людий до ворохобнї, а уникати о скілько можна отвертої борби з войском.

В Баку, в Николаєві, Одессї, Київі і у всїх фабричних містах полудневої Росиї вибухли так великі страйки, що виглядали би майже на революцию, як би не то, що в цїлім руху бере участь лиш найбіднїйший робучий люд. Всюди, де лиш вибухли страйки, вислано войско, піхоту і кавалерию. В Київі застрілено оногди 15 людий, а 40 тяжко поранено.

Новинки.

Львів дня 13 го серпня 1903.

— **Іменованя.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував головного учителя мужескої семинариї учительскої в Залїщиках, Володимира Марковского, головним учителем мужескої учительскої семинариї в Станиславові.

— **Ґеольоґи в Галичиниї.** По ґеольоґічнім з'їздї у Відни вибрало ся кількадесать участників з'їзду до Галичини, оглянути тутешні околицї. Одна часть з них поїхала в Татри, а прочі до Борислава, а звідтам поїдуть на Поділє і в Чорногору. Між ними находить ся професор унїверситету в Токіо.

— **З Долини** доносять, що з днем 1 вересня с. р. отвирає ся там селяньска бурса. На разї з причини недостачі обширнїйшого льокалю найде в бурсї приміщенє лише 10 селяньских хлопцїв. Зголошувати ся треба до 25 с. м. особисто або письменно у о. Михайла Клюка, котрий подасть близші услівя приняття.

— **В Видинові,** снятиньского повіта, відбуло ся дня 9-го с. м. заходом читальнї „Просьвіти" аматорске представленє драми Заревича „Боднарівна". Простора стодола п. Яворского, в якій відбуло ся представленє, ледви могла помістити всїх селян, що прибули навіть з подальших сїл. Аматори-селяни віддали свої ролї досить вдатно.

— **Прогулька „Сокола" в Чорногору.** Прогульковий комітет ґімн. товариства „Сокіл" у Львові продовжив речинець зголошуваня до участи в прогульцї на Хомяк і Говерлю до дня 18-го серпня. Задаток 2 кор. на спільні видатки просить надсилати на руки д. Дениса Кучика у Львові, ринок ч 10, II. поверх. Проґрама прогульки така: Виїзд зі Львова дня 23 серпня в недїлю о годинї $6^1/_2$ рано прогульковим поїздом до Яремча. По спільнім обідї чи перекуснї удасть ся цїле товариство пішки до водопаду Прута, почім гостинцем попри камінь Довбуша, тунель, камінь Кратера і т. д. долиною Прута до Микуличина, де заночує. Зі всходом сонця відбуде цїле товариство найважнїйшу часть проґрами, т. є. прогульку на верх Хомяка, а понеже она займе майже цїлу днину, а на Хомяку анї в дорозї нема жадної гостинницї, то конечним є, щоби участники заосмотрили ся вже в дома у відповідні пакуночки з їдою. З уваги на досить томлячу дорогу а також на змінчиву погоду в горах, комітет прогульковий радить всїм участникам, а особливо паням, брати одїж як найсвобіднїйшу, а заразом просить взяти зі собою на кождий случай накритє теплїйше. З Хомяка верне товариство пополудни під вечер і може від'їхати з Микуличина пополудневим або вечірним поїздом домів. Кошти тої прогульки з картою їзди зелїзницею винесуть на особу около 20 кор. — Участники витревалїйші поїдуть того самого дня вечером поїздом до Ворохти на вечерю і нічлїг. Тут по цїлодневнім відпочинку слїдуючого дня зрана рушать в похід понад Прутом під Говерлю і заночують в захоронцї. До такого нічлїгу конечний є коц, а кождий з участників повинен мати єго зі собою. Коци і пакунки з харчем підвезуть очивидно наймлені гуцульскі конї. Звідси досьвіта похід на верх Говерлї і поворот в долину до стациї Земір і зелїзницею до дому. Кошти тої прогульки враз з прогулькою на Хомяк винесуть на особу около 50 кор. — *Комітет.*

— **З Турки** пишуть: Дня 9 с. м. в недїлю, коли люди були в церкві на богослуженю, вибух огонь на передмістю Турка горішна і до години знищив 38 домів мешкальних, 24 стоділ і кілька оборогів сїна. Ратувати не було кому, бо міска сторожа пожарна, що прибула на місце пожару, була цїлком неприготована і лише завдяки кільком робітникам зелїзничим удало ся спинити пожар. Негодованє між погорільцями і взагалї в містї викликало то, що вечером по пожарі стражники і полїциянти устроїли собі в опілілій від пожару школї гучну забаву і забавляли ся там до пізної ночи.

— **Огнї.** В Комарові коло Стрия знищив огонь оногди три загороди. Шкода виносить 1700 кор. і було необезпечена. — Дня 6-го с. м. вибух огонь в Монастирску коло Косова і знищив 6 загород Загальна шкода виносить около 13.000 кор., з чого було обезпечених 6500 кор. Причина пожару доси незвістна. Пожар угашено при помочи косівскої сторожі огневої.

— **Самоубийства.** На передмістю в Мариямполи отруїла ся Анастазия Сливак, що була господинею у дворі. Причиною самоубийства мала бути нещастна любов. Заряджено судове слїдство. — Емеритований старший стражник скарбовий Франц Фухс застрілив ся в Бродах дня 6 с. м. над раном у власнім мешканю. Причина самоубийства незвістна. — Анастазия Тимюк, жінка Василя, 32-лїтна женщина, бездїтна, замешкала в Косові старім, від довшого часу хора на умі, відобрала собі житє.

— **Смерть від грому.** З Сокаля пишуть, що в часї бурі, яка лютила ся в послїдних днях пад Стенятином, ударив грім в стодолу Семена Сватюка і убив там паробка Івана Булку та поразив дочку Сватюка, Марию. — Дня 4-го с. м. убив грім в смарівскім лїсї 74-лїтного жида Маєра Швама зі Щурович, котрий схоронив ся разом з робітниками в часї бурі під сосну. Грім ударив в дерево, Швама убив на місци, а робітників легко поразив.

гла їх там покласти. По хвили зігнув ся і підніс один фіялок з мурави. Він притиснув єго до уст; то був одинокий знак, яким він зрадив своє глубоке зворушенє, відтак відвернув ся і пустив ся іти назад. Не підводячи очий, ішов просто до воріт кладовища. Там заступила єму дорогу чорно одіта женщина і положила руку на єго рамя.

Він стрепенув ся і поглянув перед себе.

— Дияна!

— Ти вже тут, Юрий?

— Я вернув, аби тебе відвідати. Дуже менї жаль — прикро —

Він не докінчив. Єму було тяжко висказати їй кілька слів співчутя.

Она відкинула чорний серпанок з лиця і поглянула на него.

— Знаю, що ти хотів би сказати. Ти дуже добрий.

— Слова нічого не значать — сказав він придавленим голосом.

— Нї, не кажи так — відповіла она поважно але лагідним голосом — то добре робить, коли знаємо, що ті, котрих ми любимо, всьо з нами відчувають. Вправдї слова не потїшають, але з часом біль лагодить ся.

Кілька хвиль стояли мовчки побіч себе; она відвернула лице до церкви, а він знов вдивив ся в землю.

— То майже вже шість місяцїв — відозвалась она і при тих словах сльози виступили їй в очах. — Я повинна була мати час привикнути до пустки і тишини дома. Але я все ще відчуваю єї — не можу забути.

— Що я маю тебе потїшати пустими словами, Дияно? Маю для тебе любов і щире співчутє — більше не можу нїчого зробити.

Она подала єму руку з сумним усьміхом.

— Дякую тобі, Юрий. А тепер оповідай менї о собі. Де ти був?

— От їздив з одного місця в друге, волочив ся по цїлім сьвітї і всюди сердечно нудив ся — відповів майже нетерпеливо.

— Тепер мусиш сидїти дома і тут пристроїти ся. Вічфорд потребує тебе — і Міня мусить мати дім.

— Я гадав, що ти задержиш єї коло себе.

— Дуже радо, коли собі того бажаєш. Для мене було би навіть дуже жаль розставати ся з нею.

— Длячогож мала-б ти коли розставати ся з нею?

Она почервонїла і була немов заклопотана єго словами.

— Не розумію тебе — відповіла — а чейже не можу єї все держати здалека від єї вітця —

— Нї, нї — перебив їй майже придавленим голосом — я так не гадав. Але я не мав права так говорити. Коли би ти хотїла бути для неї материю — коли би схотїла і без мене стати для неї чимсь більше як доси.

Він нагле перервав, але она тепер зрозуміла єго і горяча филя крови ударила їй до голови.

— Юрий — і єї голос звучав напів упоминаючо, напів докірливо — чи ти погадав над тим, де ми стоїмо?

— Так — відповів живійше як перед тим — стоїмо недалеко гробу моєї жени — зараз коло церкви, в котрій спочиває твій муж і твій син — а однако я не відчуваю, аби мої слова не належали тут. Стоїмо обоє самі в сьвітї, не потребуємо оглядати ся нї на кого, лише на самих себе і на Міню, котрій сповненє моїх бажань може лиш вийти на користь — і сьміло можу сказати, що нї одно з наших дорогих покійників, на котрих ми нїколи не забудемо, не уважало би кривдою для себе, коли-б ми від тепер вели спільне наше житє.

Дияна мовчала, але глядїла задумана і без гніву перед себе. Юрий витолкував собі єї житє як знак відмови.

— Не думай більше о тім, що я сказав, Дияно — відозвав ся з легким огірченєм. — Я знаю, що то не може бути. Не роби собі більше з того нїчо Я приїхав з Тибету, аби тобі то сказати, я тепер вертаю там назад. Я не мав спокою, доки того не сказав. Будь здорова!

— Ти чейже не — від'їдеш?

— Очивидно. Чогож би я мав лишати ся.

— Того — сказала твердшим голосом — аби почути мою відповідь.

Він поглянув на неї здивований. В єї лици вичитав то, чого она не доповіла. Він

— **В Камінції стр.** відбуде ся в неділю дня 16 серпня с. р. аматорске представлене. Відіграні будуть: „Школяр на мандрівці" оперета в 2 діях і „Настоящі" ком. в 1 дії О. Бобикевича. Початок о годині $^1/_2$8 вечером. Осібних запрошень позамісцевих не висилає ся. — Позаяк минувшими літами представленя уряджувані сими аматорами добре удавали ся, тож певно, що саля заповнить ся по береги гостями так місцевими як і позамісцевими.

— **Підпал.** Перед кількома днями вечером вибух пожар в хаті Проця Рошка в Устю коло Снятина і знищив цілий дах. Шкода виносить до 300 К. Хата була обезпечена на 600 К. Причина огню незвістна, однако єсть підозріне, що Рошко сам підпалив, аби дістати асекурацийну премію.

— **Убийство.** З Золочева доносять: В неділю дня 9 с. м. забавляло ся веселе товариство в лісній коршмі на „Соснинці," а вапявши здорово пива, забрало ся до Золочева. Позаяк веселі гості не заплатили за пите ані шелюга, зажурена шинкарка просила присутних гостий, щоби придержали утікачів і дала їм в тій цїли фіру. Перший, що дігнав утікачів, був ковальский челядник Топоровский, котрий придержав вже під містом на гостинци між иншими вояка 80 п. п. Каміньского. Придержаний вояк ударив Топоровского в лице, а відтак підчас суперечки так по лицарски став орудувати баґнетом, що Топоровский, пробитий в груди, упав на місци трупом.

— **Нещаслива пригода.** З Днїстра добув оногди жандарм Ґвяздович з Бурштина трупа 30-літної Розалії Климко, родом з Луки. Климко була божевільна і імовірно утопила ся в наслідок власної неосторожности. Заряджено судове слідство.

— **Довжник убийником.** В місцевости Відеш-Грош, в комітаті арадскім, застрілив селянин Мавріґо міліонера Леопольда Уйгеріго. Той міліонер мав до селянина векслеву претенсию, а коли той в речинци не заплатив, обжалував єго і одержав екзекуцию. Оногди мала бути екзекуция переведена. Довжник просив міліонера о проволоку, але той не дав ся ублагати і загрозив єму, що всьо продасть, коли єму сейчас не заплатить цїлого довгу. Селянин просив, аби єму хоч кукурузи не забирав, бо буде мусїв гинути з голоду, але міліонер і на то не хотів згодити ся. Тоді доведений до розпуки селянин виймив з кишені револьвер і на місци положив трупом свого вірителя. Та пригода зробила в цїлій околици велике вражіне.

— **Застрілений вартою.** Артилерист Петро Денері, що відсиджував кару в ґарнізоновім арешті в Араді на Угорщині, хотів перед кількома днями утечи, однако стоячий на варті вояк побачив єго. Коли Денері на трикратне візване не задержав ся, лиш дальше утікав, вистрілив вартовий і положив єго на місци трупом.

ТЕЛЄГРАМИ.

Відень 13 серпня. Є. В. Цїсар приїхав тут вчера вечером з Ішль і поїхав до Шенбруну.

Льондон 13 серпня. Король англійский виїхав вчера рано до Марієнбаду.

Білград 13 серпня. З причини непорозуміня помежи міністром війни Атанасковичем а прочими міністрами прийшло до кризи в міністерстві.

Рим 13 серпня. Кардинал Сатоллї має бути іменований секретарем папским. Іменоване ще не появило ся урядово, позаяк кардинал не може ще рішити ся.

Константинополь 13 серпня. Правительство турецке визначило вдовици по консулю Ростковскім 200.000 франків відшкодованя. Усуненого з Монастиря валіго відставлено під ескортою до Тріполіса. Фусін-бей іменований валїм в Монастири.

Білград 13 серпня. З Солуня доносять що там прибуло з Монастиря 130 ранених вояків. Повстанцї хотїли підпалити місто, але то їм не удало ся.

Константинополь 13 серпня. Телеґрафічне получене Монастиря з Солунем перерване. Більші ватаги Болгар змушують населене лучити ся з ними. Ватаги ті заскочили в кількох місцях постерунки войскові і жандармерию та спалили засїви.

скоро приступив до неї, але она підняла руку і відозвала ся.

— Зажди, Юрий, я ще не скінчила. Чого мали-б ми робити як діти, коли тут розходить ся о таку важну річ? О твоє і моє щастє.

— Так, о моє, Юрий, коли маю сказати правду. Ти був би не міг зробити мене щасливійшою, як тепер. Ми обоє знаємо, що то значить любити і терпіти і ми обоє самотні і опущені. Длячого не мало би кожде з нас попробувати внести в житє другого трохи сьвітла?

— Чи ти справді хотіла би, Дияно? — спитав він з великою повагою і взяв єї руку. — Ти знаєш мої всї хиби і слабі сторони ліпше, як хто инший. Можеш їх простити і стати вирозумілою для мене?

— Менї здаєть ся, що я ліпше тебе розумію, як всї инші — відповіла з щирим поглядом своїх темних очий, який він так любив. — Але то значить, що я так само знаю твої благородні прикмети, як і твої хиби. І хоч би навіть з огляду на Міню —

— Ах, не говори того — просив він ніжно — позволь менї гадати, що ти любиш мене за для мене самого — не лиш задля моєї дитини.

— Так — я люблю тебе, задля тебе самого — шепнула. Але аж по довгім часї призналась єму, що єї любов до него виповняла єї житє вже від наймолодших літ і що перший і найбільший біль в єї житю, — котрого не показувала, бо була за горда — стрітив єї тоді, коли побачила, що він волїв Джессю, як єї. Якийсь час гордість і заздрість заступили у неї любов і она стала вірною і відданою жінкою для ґрафа Гексема, але на вість про нещастє Юрия обудила ся стара любов в єї серци на ново і принесла їй богато гірких сльоз і не переспаних ночий.

— Наших любих, котрі тут лежать, не забудемо ніколи — сказала до него, коли обоє разом виходили з кладовища.

— Я не міг би тебе любити, коли-б ти була не любила єї — відповів він.

— Тим ліпше научу Міню, аби єї любила.

Їх спільне житє хоч невесело розпочало ся, чим дальше ставало спокійнійше, відраднійше. Нї один фальшивий тон не заколотив ніколи їх спокою. Она була ідеалом жени і він все черпав з єї окруженя нову силу і радість і нї одному з них не приходило на гадку, аби они своєю щирою любовію робили кривду Джессі. Джессі стала для них немов сьвята і єї память почитувано в цїлій родині, як память жінки, що всьо, що їй було в житю дороге, віддала в жертву за чоловіка, котрого любила.

Курс львівский.

Дня 12-ого серпня 1903.		платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		535 —	545 -
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		575·—	585 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		97 80	— —
Банку гіпот. 5% преміов.		111·25	— —
Банку гіпот. 4½%		100 80	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.		102 —	102 70
4% листи застав. Банку краєв. .		98 75	99 45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		98·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.		98 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		98 55	99 25
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99 80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %		101·75	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		98·80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.		96·30	—·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		77·—	84·—
Австр. черв. хреста	Курс віденский	54·—	55·25
Угорск. черв. хреста		26·35	27.35
Іт. черв. хрес. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.		68·—	72·—
Базиліка 10 К		18 90	19 90
Joszif 4 К.		8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.		9·50	11.—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·24	11 40
Рубель паперовий		2·52	2·54
100 марок німецких		116 80	117·50
Доляр америк.		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).